

Jel; 17:1-18.

A múlt héten a Jelenések könyve 12. része egy női alakot hozott elénk; a napba öltözött asszony alakját. S ez a női szimbólum megjelenítette előttünk egyrészt a nőiesség legszebb formáját, a női lét szentségét, az anyaság csodáját, s mindazt, amit az anyaság jelent, s mindazt, ami Szűz Mária személyében, Jézus édesanyjában fókuszálódott. Felragyogtatta a szenvedést is vállaló szeretetet, a szolgálni tudó alázatosságot, a hűséget és ragyogó tisztaságot. Megmutatta ez a kép a nőt igazi szépségében. S megmutatta, hogy ez a nő nem attól szép, amit magára aggat, vagy magára ken azért, hogy eltakarja csúnyaságát, hanem attól, hogy belülről szép, és kisugárzása van, mert az Istentől elfogadott, és Isten által kimunkált jellem ragyogása veszi körül. Mert megszépül az, akinek szívében szeretet, békesség, kedvesség, türelem és Isten iránti igaz hit, igaz bizalom lakik. Higgyétek el, kedves testvéreim, ezek a felsoroltak a leghatékonyabb kozmetikumok. Mert a harag kiül az arcra és elcsúfít minden smink ellenére, a szeretet viszont kisimítja az arcot és vonzóvá teszi a személyiséget.

De e női szimbólum mindezekkel a tulajdonságokkal túlmutatott önmagán az asszonyi léten, s szemünk elé hozta az Úr Jézus menyasszonyát, az Anyaszentegyházat is, akit az Úr vérével megváltott és Szentlelkével eljegyzett magának. Tehát arról az emberi alakulatról, szervezetről van szó, mely a maga berendezkedését, struktúráját Istenre figyelve alakítja ki, s hatalmi rendjét elsősorban Istennek veti alá. Az egyházban azok az emberek gyülekeznek ugyanis, akik életükkel Istennek akarnak szolgálni. S a napba öltözött asszony szimbóluma megmutatja, hogy ezt az embercsoportot, az Egyházat maga az Isten ékesíti fel, s teszi ragyogóan széppé. Szépsége Istentől van, és szépsége Istent dicsőítő szépség. És csakugyan azt látjuk, hogy az egyház szépsége, az egyszerű kis kápolnák harangjaitól elkezdve a hatalmas bazilikák kincseiig, az Isten hatalmát és dicsőségét hirdetik. De még ezeknél is ragyogóbban hirdeti Isten jóságát és szeretetét az egyház lelki kincse a hívőknek a kitartása, hűsége, jó cselekedete, az emberekhez odahajló szeretete, és hétköznaponként megélt megszentelt élete. Az egyház szépsége a keresztyén ember jellemén és tettein keresztül ragyoghat fel. Azaz a napba öltözött asszony körül ragyogó fénynek mi vagyunk a sugarai. Te is egy fénysugár vagy, mely az egyház szépségéhez járul, és Isten dicsőségét hirdeti, ha a szeretet tetteit látják az emberek általad megnyilvánulni.

S ahogy mindezt megjeleníti ez a szimbólum, a kép nőiességében kifejezésre jut az emberlét kiszolgáltatottsága és oltalomra szorultsága is. Hisz a napba öltözött asszonyra veszedelem leselkedik. A napba öltözött asszony menekülni kényszerül a rá leselkedő gonosz elől, mert gyengébb a gonosznál, s gyöngeségét felismerve nem is akar ezzel az erővel harcba szállni. Bátorsága nem abban mutatkozik meg, hogy harcra kelne a gonosszal, hanem abban, hogy mer Istennek engedelmeskedni a gonosz fenyegetése ellenére, s aztán meri az üldöztetésében is Istenre bízni magát. Ebben a leírásban is megmutatkozik az egyház kiszolgáltatottsága is. Hisz az egyháznak nincsenek fegyverei, katonái, fegyveres őrei. S a világ, mely tankhadosztályokat és harci repülőket mozgat, nem ritkán az egyház megsemmisítésére tör. De az egyház, ahogy a napba öltözött asszony a látomásban, Isten oltalmában áll, s mindvégig megmarad, és nem csak megmenekül, de végső győzelemre jut. Ezt hirdette a napba öltözött asszony női szimbóluma a múlt heti igében.

A mai igében ismét egy nő tűnik fel. Ez az asszony azonban egészen másféle, mint a napba öltözött asszony ragyogó tiszta, mennyei alakja. Az ige csak egyszerűen „nagy paráznának” nevezi. Lénye nem az égen tűnt fel, mint a napba öltözött asszony, hanem nagyon is földi. Isten előtt ez az asszony nincs „magas polcon”, Isten előtt, amit e nő megjelenít, nem kedves. Ő is fel van ékesítve, de az ő díszei nem Istentől valóak. Nem a nap ragyogja körül tiszta fényével, s nem a csillagok alkotnak a fején koronát. Ez a nő földi díszekkel ékeskedik. Bíbor ruha az öltözéke, s arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel van felékesítve. Kezében aranyphár. Csak úgy süt róla a gazdagság és magabiztosság. Lénye egyáltalán nem tűnik

kiszolgáltatottnak vagy védelemre szorulónak. Ez a nő nem fél a sárkánytól, s nem menekül a gonosz hatalma elől. Úgy tűnik, hogy ez a nő a saját hatalma alá hajtotta a sárkányt, hisz ez az asszony a hétfejű és tízszarvú vadállaton ül. Olyan benyomást kelt, hogy ő legyőzte vagy megszelídítette a gonosz erőt, s most a saját céljaira használja fel a sárkány erejét. S ez a nő nem fél az Istentől sem. Egyáltalán nem olvasunk arról, hogy Istent szolgálja vagy tiszteletben tartaná, vagy magát Isten előtt alázatosan meghajtaná, vagy Istentől akár csak bármit is kérne. Úgy tűnik, ez a nő nem gondolja, hogy Istenre szorulna. Sőt! A vadállaton, melyen lovagol, ott vannak az istenkáromló nevek, ő pedig Isten szentjeinek véréből részeg. Harcol Isten népe ellen, és a szenteknek a vérént ontja, s megmámorosodik a szentek vérének ontásától. Nyilvánvalóan élvezi a hatalmát.

Ez a nő mocskos és kegyetlen. Nem hűséges senkihez, hisz „a nagy parázna” a neve, s a föld királyaival paráznalkodik. Nyilván nem hűséges egyikhez sem, kapcsolatait nem az elkötelező szeretet, hanem az önző érdek vezérli. E nőnek nőiességéből fakadóan van kreativitása. Ahogy a napba öltözött asszonyról azt olvassuk, hogy szül, úgy ez az asszony is. Csakhogy az ő kreativitásának terméke a gonoszság és utálatosság. Ő csak erkölcstelenséget és bálványokat hoz a világra. Ő a paráznáknak és bálványoknak az anyja – ahogy olvassuk. S általában is, ha a szépen csillogó kellékek mögé pillantunk, csak undort keltő mocskot találunk: Ragyogó arany pohara tisztátalansággal van tele.

Ennek ellenére úgy tűnik, hogy ez a nő érvényesül. Ez a nő első ránézésből bosszantóan sikeres. Míg a napba öltözött asszonynak a pusztaság, az üldözés és a menekülés a sorsa, addig ez a nő előkelő helyeken parádézik, biztonságban érzi magát, őt nem üldözik, hanem ő üldöz másokat, királyok társaságát élvezi, és a hatalomnak, csillogásnak és gazdagságnak birtokában van. Ha nem olvasnánk végig a történetet, akár irigylésre méltónak is tarthatnánk. Még szerencse, hogy az ige a Zsid; 13:7-ben óv bennünket az ilyen percemberi, felületes gondolkodástól, mikor így figyelmeztet: „Figyeljétek életük végére!” Figyeljünk ennek az asszony életének a végére. Magány, kihasználtság és gyötrődés. A sárkány, mely úgy tűnt, hogy az asszony alá van vetve, s az asszony magabiztosan irányíthatja, valójában gyűlöli ezt a nőt. S miután eleget bolondította már, ellene fordul, megszegyeníti, lerágja a húsát, és megöli. Elpusztítja, tűzre veti. És senki sem hullajt könnyet utána.

Mert ez a nő az önmagából kifordult és démonivá vált nőiességet ábrázolja. Míg a napba öltözött asszony a nőiesség legszentebb formáját mutatja, addig ez a nő a nőiességgel való visszaélés szimbóluma. Azt a viselkedést hozza elénk, melyben egy nő nagyon is tisztában van nőiességével, de ezt nem arra akarja használni, amire Isten adta neki. Nem abban keresi létének kiteljesedését, hogy Isten akaratát valósítsa meg. Nem akar alázatos, szelíd, melegszívű, önzetlen, engedelmes, gondoskodó, áldozatvállaló lenni. Sem Isten iránt, sem emberek iránt. Az ilyen nő uralkodni akar. A férjén is, családján is, ha egyáltalán van még férje és családja. De uralkodni akar Isten helyett is, uralkodni a saját életén. Ez az ember pontosan tudja, hogy mi jár neki. A jogaival annyira tisztában van, hogy még olyan jogokat is tulajdonít magának, melyek Isten rendje szerint abszolút nem illetik meg. Az ilyen ember nagyszerű érdekérvényesítő. Remekül tud könyökölni, azonban képtelen egyszerűen hátralépni. Csak a rivaldafényben érzi jól magát, s belebetegszik, ha a háttérben marad. Az embereket nem szolgálni és szeretni, hanem a maga céljainak megfelelően használni, kihasználni akarja. A testi és lelki élvezeteket hajszolja. Stabil kapcsolatokra képtelen, mert a stabil szeretetkapcsolatokhoz szükség van sok türelemre és alázatra és szolgálatkészségre.

Sok ilyen ember van ma is, aminek képét elénk adja a látomás, és hadd tegyem hozzá: nem csak nők. Nők és férfiak egyaránt járhatnak az önzésnek, beteges uralomvágnak, a külső csillogásnak, belső ürességnek és az élvhajhászatnak a zsákutcájában. Járhatnak, és járnak is. Milliók és milliárdok járnak a „nagy paráznának” az útján. Istennel nem törődnek, a gonoszt pedig próbálják céljaik szolgálatába állítani. Hogyan megy ez a gyakorlatban? Fordítsuk le az ige szimbolikus nyelvét, hiszen embereket sárkányokon vágatni aránylag ritkán látunk! De

olyat már gyakran, hogy valaki a céljai eléréséhez hazugságot állít a maga szolgálatába. Lehet, már te is tettél ilyet? Vagy látunk olyat, hogy valaki csalásokat „meglovagolva” szeretne érvényesülni. Ismerd fel, hogy a gonosz hátán mászik az ilyen ember céljai felé, mert a csalás és a bűn a sárkány. Lehet, valaki mágiát, varázslást, jóslást végez, hogy céljaihoz közelebb kerüljön. Ennek egy gagyi formája az újságos horoszkóp, mint tojásbéja kissárkány, de a kissárkány is lehet veszélyes, mert a kissárkányokból olykor nagysárkányok lesznek. Lehet, valaki házasságtörő kapcsolatokban keresi a boldogságát. Lehet, valaki pedig családjának válik hétfejű sárkányává... - Sokféleképpen lehet az ember a nagy paráznának, e gonosz sárkánylovasnak a követője. De a lényeg mindig ugyanaz: Az ilyen ember nem Isten útján keresi a boldogságát. Az ilyen ember nem Jézus útján jár. S az ilyen viselkedésnek, bár lehet átmenetileg csillogó, de végül mindig tragédia az eredménye. Szétesett családok, magányos emberek, poklot járó lelkek. Ezek jellemzik az önérvényesítés és istentelenség útját.

A „nagy parázna” szimbólumának azonban van egy közösségi értelme is. Az, amikor egy egész társadalom, maga az államhatalom viselkedik ilyen istentelenül és önérvényesítően. Mikor egy állam más államokat gátlástalanul letapos, mert csak a maga önző érdekeit nézi. Mikor egy állam a saját polgárait csak adóalanynak, biorobotnak, hadi automatának nézi. Mikor az állam a lelkek feletti uralomra tör, és Isten helyett magát akarja imádatolni. Akkor pont olyan lesz, mint a sárkány és a nagy parázna. Megjegyzendő, hogy demokráciában ezért van nagy felelősségünk, hogy kit ültetünk a hatalom székébe. Mert ha olyan irányzatokat, melyeknek lényegükhöz tartozik az ateizmus, vagy olyan személyeket, akik nem tudnak arról, hogy hatalmukkal egyszer majd Isten előtt el kell számolniuk, akkor mi magunk ültetjük nyakunkra a sárkányt paráznástul. Nagy a felelősség. Ne felejtjük el, hogy annak idején Hitlert is demokratikusan választották meg. A tömegeknek nyilván nem az lebegett akkor a szemük előtt, hogy vajon Jézus alázas szolgája-e ez az ember. Tudjuk, démoni is lett a hatalma.

Az írásmagyarázók egyetértenek abban, hogy a Jelenések korában Róma volt az a nagyváros, mely a mennyei jelenés nagy paráznája. A város tele volt bálványokkal, a császárok magukat istenként imádatolták, s ahogy a jelenés asszonyát, úgy a császárok többségét is erőszakosan pusztította el a város. Sokat meggyilkoltak, némelyek öngyilkosok lettek ezek közül az „istenkirályok” közül. Lám, milyen nyomorult a gonosszal cimboráló, irigyelt ember, aki a világ urának hiszi magát! S amikor a Jelenések könyve íródott, semmi jele nem volt annak, hogy ez a város valaha is elpusztul, vagy hogy elveszti hatalmát. De a prófétai íge világosan megmondta előre, hogy ez az istentelen hatalom nem tartható fenn. A napba öltözött asszony gyermeke, „a Bárány legyőzi őket, mert uraknak Ura, és királyoknak Királya”. – Hihetetlen beszéd lehetett ez akkor. A keresztre feszített Jézus? Még ha feltámadt is? Hogyan győzhetné le a félelmetes légiókat, a hatalmi technikákat jól ismerő, cirkuszt és kenyeret adó, kegyetlen császárokat? Teljesen felfoghatatlan lehetett ez akkor, de visszanézve azt látjuk, hogy Isten beszéde igaz; mindez megtörtént. A császárok, a császárkultusz, a Római Birodalom eltűnt. Jézus pedig birtokba vett Rómát. S a város, mely egykor a gonosz, nagy parázna jelképe volt, hosszú időre a keresztyénség központja és szimbóluma lett. Mert Jézus nem úgy harcol, ahogy a gonoszok. Jézus nem a test megsemmisítésére, hanem a lélek megnyerésére, megmentésére törekszik. Mert Jézus nem azért harcol, mert valamit gyűlöl, hanem azért, mert ő szeret. Ezért harcol érted is! S ha észreveszed ezt a harcot. Ha észreveszed, hogy más emberek bizonyosságtétele, életkörülményeid változása, vagy akár valamilyen betegség vagy éppen öröm, vagy pont az Isten igéjének a szemed elé kerülése által megindult Jézus részéről a harc érted, akkor nem kell félned. Lehet, hogy számodra még ismeretlen ő, s ezért furcsának és félelmetesnek tűnik. De vagyunk itt sokan, akik tudjuk, hogy amióta Jézus előtt meghódolt életünk, azóta igazán jó, reményteljes és szép az élet. Ezért ha érzed, hogy Jézus közelít hozzád, ne félj, hanem örülj, s add magad örömmel neki, s próbáld ki a vele való életet, s légy

ebben hű és kitartó, mert a Jézussal való élet igazán folyamatában boldog és jó, s a legfőbb jót akkor éri el, mikor a földről belenő a mennybe. Ott érzük el a teljességet, ott éljük át, hogy mi az a tökéletesen jó, melyre minden ember lelke sóvárogva vágyódik az egész földi életen át.

Ne félj Jézustól! Lásd meg, Róma bűnös volt mindenestül, de Jézus elfoglalta, s ezáltal Róma nem elpusztult, hanem megtisztult. Nem szürke, feledhető, igénytelen és jelentéktelen lett, hanem kiteljesedő, Istent dicsőítő és Isten dicsőségében fürdőző, melyet megbecsülnek, s melyre kíváncsiak az emberek. Bármilyen bűnökben voltál tehát, a fenevadnak és nagy paráznának bármelyik cselekedetében is ismertél magadra, ha engeded, hogy Jézus birtokba vegye életed, ha engeded, hogy szívedben Jézus legyen a király és az úr, akkor rád is ez a sors vár; Isten dicsősége beragyogja és fényessé és reménytelivé teszi életed. Ámen.